

טיב הקהילה

ויקרא-זכור
 י"ג אדר ב' תשפ"ד
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג	5:16
מוצ"ש	6:31
ר"ת	7:10

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א'	7:57	סו"ת א'	9:13
סוק"ש ב'	8:39	סו"ת ב'	9:41

הומנים לפי שיעור הוי"ו

גילוי מס':
720

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

כך מוטל על כל אדם להיות זהיר וזריז שלא להתפתות אל יצרו המלביש את העבירות במצוות וכשרואה אדם שמתעורר בו רצון עז למצוה כל שהיא מוטל עליו לברר היטב היטב אם אכן מצוה נודמנה לידו, או שמא אין זה אלא פתחון פה לעבירה חלילה.

זהו שאומר רש"י לפי שיש מחוץ לעיר מקום מוכן לטומאה שנועדו בהוראת התורה וח"ל להשליך שם אבנים מנוגעות ולבית הקברות הוצרך לומר 'מחוץ למחנה', זה שהוא חוץ לעיר, שיהא המקום טהור: ...

תחבולת היצר להפוך עבירה למצוה

והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה אל מקום טהור אל שפך הדשן ושרף אותו על עצים כאשר על שפך הדשן ושרף: (ו. ה. י.)
 ופירש"י: לפי שיש מחוץ לעיר מקום מוכן לטומאה להשליך אבנים מנוגעות ולבית הקברות הוצרך לומר 'מחוץ למחנה', זה שהוא חוץ לעיר, שיהא המקום טהור: ...

הנה הרי בעבודת קרבנו של הכהן המשיח עסקינן, ופשיטותא היא דא שככל עניני המקדש צריכה גם עבודת קרבן זה להיעשות בטוהרה, ולמה אם כן הוצרך הכתוב להדגיש במיוחד על ענין השריפה שתהיה במקום טהור? למה יעלה על הדעת לשנות בפרט זה יתר משאר עניני העבודה שהטוהרה מעכבת בהם?

השובה לכך מצאנו בפירושו של רש"י, וכדי להבין את המכוון בדבריו עלינו להקדים את מאמרו הידוע של הבעש"ט, שאמר שאחת מתחבולותיו של היצר הוא לפתות את האדם לעבירה ע"י שנתן לו להבין שבמצוה אידין. והוסף ואמר, שדבר זה יחשב להיצר הרע לחטא, ועתיד הוא להיענש על זה לעתיד לבוא בשחיטה (ראה במסכת סוכה נב.), ולא תהיה לו אז פתחון פה שעשה את המוטל עליו בשליחות הבורא, ושליך נוצר לפתות את האדם לסוד מאחרי ה', כי יאמרו לו שאכן הותר לו לפתות אל החטא בעוד שהאדם יודע שהוא חוטא אולם לומר לו על עבירה שהיא מצוה או להיפך זוהי גניבת דעת ולא קיבל כלל רשות על כך.

וביאר בזה את מאמר חכמינו ז"ל (שבת עה.): 'שוחט משום מאי חייב? רב אמר משום צובע! ופירש, כי זה 'שוחט' הוא היצר הרע, ונקרא 'שוחט' על שם היותו גם ה'מלאך המות' הממית את האדם, וכמו שאמרו עליו חז"ל (בבא בתרא טז.) שבתחילה הוא 'יורד ומתעה' את האדם ומחטיא, ואחר כך הוא 'עולה ומרגיז' בקטרוניו, ועל ידי זה הוא 'נוטל רשות ונוטל נשמה', וכיון שכן שפיר ראוי לכנותו 'שוחט'. ושואלת הגמרא זה 'שוחט' משום מאי חייב? כלומר, למה יתחייב מיתה לעתיד? ועל זה השיב רב 'משום צובע! כי טרם גה לצבוע את העבירה בגוון של מצוה. ובכך הביא את האדם לידי עבירה כמעט שלא באשמתו.

מוכן מאליו שאי אפשר לו להיצר לקיים תחבולה זו אלא אם אכן מוצא באותן חטאים גם איזו משמעות של מצוה. רק אז תהיה ביכולתו לבוא בדברים עם המתפתה, ולומר לו שבמצוה עסקינן.

כזאת אנו מוצאים בציווי שלפנינו, בו נאמר ששריפת הפר צריכה להתקיים 'מחוץ למחנה', וכיוון שמצאנו בתורה כמה פעמים 'מחוץ למחנה' שהוא מקום המיועד לטומאה, לכן יש בכונן דא פתחון פה ליצר לומר שגם כאן הכוונה למקום טומאה, וכאילו גזרה חכמתו יתברך לטמא את הקדשים ח"ו, לכן הדגישה התורה שהשריפה צריכה להתקיים במקום טהור. ועל אף שאין לחוש שהכניס הוריים יתפתו לעצת היצר לקיים את השריפה במקום טומאה, היה זה המקום הנכון להזהיר על כך, כדי להקיש על כל המצבים הדומים לו, ולהורות שכשם שכאן יודעים הכתבים להיות זריזים וזהירים מבבלולי היצר,

והנה כשם שבימיהם היה ב' סוגי 'חוץ למחנה' כך גם בימינו יש ענין 'חוץ למחנה' שהיא טובה, ולעומתה 'חוץ למחנה' שהיא להיפך. וכשם שבימיהם היו צריכים להבדיל בין שני חוצות אלו, כך צריכים גם בימינו להבדיל בין שניהם.

ה'חוץ למחנה' שהיא טובה, הלוא היתה זאת דרכם של הצדיקים וחסידים ואנשי מעשה שיצאו מחוץ לעיר להתבודד שם ולעבוד בכך את הבורא. וכבר היתה זאת נחלת אבותינו הקדושים כפי שהאריך על כך בספר 'המספיק לעובדי ה' לרבי אברהם בן הרמב"ם (בפרק ההתבודדות שבסוף הספר) בדברו במעלת ההתבודדות, שם מביא שלא התעסקו האבות ואחריהם בניהם שהלכו בדרכם ברעיית צאן ולא בעיסוק אחר, אלא מפני שמתלווים אליהם ההתבודדות במקומות המרעה, והתרחקות מחיי כרך וכו'. וגם אדון הנביאים – משה עבד ה', היה רועה את צאן יתרו חותנו, ומעמיק לחזור המדבר בשעת רעייתו כמו שנאמר (שמות ג, א): 'וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלקים חורבה', ולא היה זה מפני שחסרו מקומות מרעה בסביבות מדין, אלא כדי לשקוע במידת ההתבודדות הפנימית, ובשאיפה להשגת ההתגלות, שאת מהותה לא יבין איש מבלעדי ע"ה. עד כאן דבריו.

וגם כתוב בתולדות רבינו האר"י הקדוש, שהיה כמה שנים בדירה לבד על שפת הנהר, ורק בשבת היה חוזר לביתו. וידוע שבעבודתו זו זָרַך גם מרן הבעש"ט הקדוש ז"ע, כי כידוע שבצעירותו היה דר מחוץ ליישוב ועסק שם בעבודת ההתבודדות, וכן ראו עבודה זו גם אצל עוד הרבה קדושים וטהורים שעסקו בה הרבה שנים, והנחילו דרך זו גם לתלמידיהם אחריהם.

אולם מאידך ישנו 'חוץ למחנה' שאינה רצויה כלל, וזאת כשאינשי דלא מעלי מתאספין מחוץ לעיר כדי לעשות שם ככל העולה על דעתם ר"ל. שני אלו כינוי אחד להרע אולם עלינו מוטל להיות זהיר מאוד להבדיל ביניהם, וגם אם יתעורר בחור או אברך לצאת ולהתבודד בחוצות, מוטל עליו להיות זהיר שלא להפוך הקערה על פיה ויהיה זהיר מאוד שלא להתחבר עם הריקים הנמצאים בחוצות, כי גם אם כוננו לקרבם יש לחוש שיתקיים בו את ההיפך, ואלו הרחוקים יביאו אותו לידי תקלה חלילה...

טיב המערכת

מגילת ההסתר

תיכף אחר השבת יבואו כל ישראל לשמוע את המגילה עם כל הדקדוקים ואף יקפידו שלא להחסיד שום אות או הברה למרות שזו המגילה היחידה שנכתבה ע"י אשה ואולי דווקא לכן, והיא גם נקראת על שמה – מגילת אסתר, ומשמ טרם נגיש אף אנו אל קריאת המגילה ברצוננו להבין מה ל"כ מיוחד בה במגילת אסתר שנקראת בדחילו ורחימו בקרב כל ישראל, וגם זאת רצוננו להבין בשביל מה נכתב לא הסיפור לאריכות כפי שלא נכתבו סיפורים אחרים בדברי ימי עם ישראל.

אם נתבונן בסיפור המגילה נראה כי המעשה נמשך על פני שנים רבות, שהרי תחילת המגילה בשנת שלוש למלך אחשוורוש, שם השתתפו ישראל בסעודתו של רשע, ואח"כ כביכול ללא שום קשה, כעבור ארבע שנים 'זחלקה אסתר אל המלך אחשוורוש... בשנת שבע למלכותו, ובמקביל גדל אחשוורוש את המן, ורק כעבור חמש שנים נוספות 'בשנת שתים עשרה למלך אחשוורוש הפיל פור', ולכן כאשר יצא מרדכי אל רחוב העיר לזעוק, התפלאו עליו אחיו היהודים: אתה מרגיז את המן ואח"כ עושה צעקה? הם לא חשבו לרגע שזה קשור דווקא אליהם, אבל הצדיקים מרדכי ואסתר ידעו והבינו, המן כועס? יש גזירה? זה לא מתחיל כאן, הסיפור התחיל הרבה קודם כמעט עשר שנים קודם.

כך גם היתה הישועה, ע"י רצף של 'מקרים' שהתגלגלו, במקרה אסתר היתה כבר מלכה ומרדכי הצדיק שמע את מזימתם של בתון ותרש, אחשוורוש לא נרדם בלילה ובדיוק שמע על הסיפור שמרדכי הציל אותו כשהמן בא לבקש לתלות את מרדכי, ובמקרה בתו של המן התבלבלה ושפכה על ראשו ומתה וכו'. אבל מרדכי ואסתר ראו את החיבור בין כל 'המקרים' וחיברו אותם וכדי ללמד דבר זה לדורות 'זכתוב אסתר המלכה ומרדכי היהודי' את המגילה הזאת, לקיים את ימי הפורים כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה, כדי שנמשיך בכל הדורות להתבונן במה שקורה לנו כפי שהם ראו את הדברים, ונזכור שלכל מה שקורה לנו יש קשר ישיר, גם העובדה שהעלון הזה התגלגל לידך וקראת את המאמר הזה.

(ע"פ טיב המערים-פורים)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב הודעות

עדכוני שיחות: 0534-100024

הלכות שונות בשתיית היין בפורים

שינוי מקום בשתיית היין

א. השוטה יין בכמה מקומות אם לא שחה מתחילה כשיעור רביעיית ויצא אח"כ ממקומו, צריך לחזור ולברך בורא פרי הגפן, אבל אם שחה מתחילה כשיעור רביעיית יש בזה דיעות בין הפוסקים אם צריך לברך ברכה אחרונה במקומו וכן אם יצטרך לברך ברכה אחרת משום שינוי מקום ולכן לכתחילה יש להחמיר לברך אחרים ברכה אחרונה במקומם ואם למעשה שינה מקומו א"צ לברך (שולחן ע"י קצ"ח ס"ה וט"ב שם ובסק"ח).

ב. לכתחילה יש להקפיד לברך ברכה אחרונה מיד אחר גמר שתייתו, דיש לחוש שמא יעבור הזמן של שיעור עיכול ויפסיד הברכה אחרונה על הכוס ששחה (ס"ב סי' ק"ב סק"ח), וע"י בכף החיים (סי' קפ"ד סק"ט) שכתב לענין שיעור עיכול בשחה ואכילה פירות דאם שחה עד חצי שעה יכול לברך, ואם שחה יותר מה יש לו לאכול עוד ויכוין לפטור את מה שאכל כבר, ואם אי אפשר לעשות כן ישמע ברכה מאחר ויכוין לצאת, או שיברך בליבו.

ג. אם באמצע סעודתו שחה יין ויברך בפה"ג, אפילו לא שחה כשיעור, ואח"כ שינה את מקומו ורוצה לשתות שם עוד יין, אין צריך לחזור ולברך בפה"ג כיון שהוא באמצע סעודתו (ביה"ט סי' קצ"ח ד"ה ואלו).

דין שיכור לענין תפילה קריאת שמע וברכת

ד. שחה יין כדי רביעיית אל תפלה עד שייסר יינו (שולחן ע"י צ"ט ס"א), והוא יעבור זמן התפילה בינתיים אין לחוש להחמיר כל כך, כיון שעכשיו בלא"ה אין סכונן כ"כ בתפילה (ס"ב סק"ג).

ו. וכל מי שהוא שתי ומרגיש בפנפו שיפוג יינו די לו בכך, ולכן אין נוהרין בינינו שלנו ומתפללין אף אם שחה רביעיית או יותר, כיון שאין יינות שלנו חזקים (שם סק"ג).

ז. אם מתפללים מתוך סידור שבידו, אין חוששין לשכרות מעט (שם ור"א ס"ג, שולחן ע"י ס"ד), ור"א דאין נכון לעשות כן (ס"ב סק"ו בשם הפ"ח).

ח. שחה יותר מרביעיית והתפלל, אם יכול לדבר לפני המלך תפילתו תפילה, ואם לאו תפילתו תועבה, וצריך לחזור ולהתפלל כשיסיר יינו מעליו (שם סק"א).

ט. ואם עבר זמן התפילה משלים אותה בתפילה שאחרית, כדין שונג שמתפלל בתפילה הסמוכה שהיית (שם).

י. ואפילו התחיל לשתות אחר שהגיע זמנו, שהיה סבור שיהיה לו שהות להתפלל לאחר שיפוג מן היין המועט שהתחיל לשתות בדיעה מיושבת ואח"כ נמשך לבו אל המשחה ושכח מן התפילה ונשתכר כ"כ עד שלא נשאר לו שהות להפגי את יינו טרם עבור זמן התפילה, אעפ"כ שונג מיקרי. אך אם הוא סמוך למנחה ויעבור הזמן ודאי אם ישתכר שלא יוכל להפגי את יינו בזמן קצר כזה מדי חזק לכו"ע ואין לו תשלומין (ס"ב סק"ז).

יא. אם נאסם לא התפלל ערבית מחמת שכרותו וכבר עלה עמוד השחר, יכול להשלים ידי חובת קריאת שמע וברכותיה עד הנץ החמה, אבל ברכת השכיבים לא יאמר דאין זמן שכיבה, וגם שמ"ע לא יתפלל, דתפילה ערבית נתקנה רק בשביל לילה ומכיון שעלה עה"ש יום הוא לכל דבר, אלא יתפלל שחרית שתיים (שולחן ע"י ר"ה סק"ד סק"ז).

יב. דין קריאת שמע כדין תפילה, ויש מקילים ע"כ יש לזוהר לכתחילה שלא לבוא לידי כך, ובדיעבד אם נשתכר אין לפטור את עצמו מקריאת שמע משום זה, ואם יפוג יינו עד שלא עבר זמן קריאת שמע יחזור ויקרא הפרשיות (סי' צ"ט ס"א ס"ב סק"ח).

יג. ולענין ברכת המזון, אם היה שיכור לגמרי עד שאינו יכול לדבר לפני המלך, נסתפקו התוספות והרא"ש אם צריך לחזור ולברך (סי' קפ"ה סק"ה ה' ס"ב סק"ז).

יד. מסקנת האחרונים דאם אירע שנשתכר כ"כ עד שאין יכול לדבר בפני המלך אעפ"כ יברך, ומ"מ לכתחילה יזהר שלא יבוא לידי כך (שולחן ע"י קפ"ה ס"ה ס"ב סק"ז ע"ש), ומיירי שלא הגיע לשכרותו של לוח (ס"ב סק"ט).

טו. שאר ברכות יכול לברך אף על פי שהוא שיכור (סי' צ"ט ס"א), ור"א דיש להחמיר לכתחילה בשיכור שאינו יכול לדבר לפני המלך אף בשאר ברכות וכ"ז כשלא הגיע לשכרותו של לוח, דאל"ה כשוטו יחשב לגמרי לכו"ע ופטור מכל המצוות, ע"כ אפילו בדיעבד אם קרא ויברך אז לא מיפטור בכך שהרי פטור היה באותה שעה החייב אח"כ לחזור ולקרות ולברך (ס"ב סק"א).

טז. אין מצרפין אותו למנין עשרה, ור"א דהיינו דוקא בשיכור כלומר, אבל אם רק אינו יכול לדבר בפני המלך מצטרף (ב"ק החיים שם סק"ו וע"ש), ור"א דגם בזה אין מצטרף (ס"ב סק"ז, הור"א בספר ענוה"ק קשר נדל פ"ח ס"ג, בא"ה א' פרשת וירא ס"ו) ולענין ג' לזיומן אפשר דשרי (ס"ב סק"ז).

טיבת הבניין וצומו עלי

תענית ג' ימים בכדי לתקן ההנאה בסעודת אחשוורוש והיהו מתפללין על חבירו

אבל גדול ליהודים וצומו ובכי ומספד

מרדכי הצדיק מצדיד באסתר המלכה להיכנס אל המלך ולהשתדל אצלו לבלע את המזירה, אך לא בנקל עלה לו לפעול זאת אצלה, אסתר המלכה חוששת ביותר, הלא כל עבדי המלך יודעים אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא יקרא אחת דתו להמית, ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום.

אם כי תיפק לאחר שמרדכי הצדיק דיבר אליה קשות ורכות גם יחד, נעתרה אסתר המלכה לבקשתו וקיבלה על עצמה להיכנס אל המלך במסירות נפש של ממש, אולם בקשה אחת הייתה לה למרדכי (ה' ט"ז) לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלושת ימים לילה ויום, והוסיפה אסתר שגם היא ונעדותיה יצומו בימים אלו, ובכן תבוא אל המלך אשר לא כדת.

ולעולם יש להתפלא קצת על דבריה, למה ביקשה אסתר לצוות על צומו הלא בני ישראל כבר היו שרויים ממילא בתענית תיפק כאשר הגיע אליהם דבר המלך ודחו, כמבואר אך כמה פסוקים לפני כן (פסוק א') ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודחו מגיע אבל גדול ליהודים וצומו ובכי ומספד שק ואפר יוצע לרבים, ומה אם כן הוסיפה אסתר בבקשתה לצומו שלושת ימים לילה ויום.

בעיר שושן לא צומו כשאר מדינות המלך

ובפשטות יש לומר, דמה שאמרו בכל מקום אשר דבר המלך ודחו מגיע אבל גדול ליהודים וצומו ובכי ומספד, היה רק לגבי היהודים הדרים בשאר מדינות המלך די בכל אחר ואחר, שתיפק עם הגעת הריצים עם הספרים בדייהם והודיעו על המזירה הנוראה נבהלה נפשם מאד, ועדה אחוזתם שם חיל כולדה ולכן גזרו צומו בכי ומספד, אולם בני העיר שושן משום מה ישבו לבטח בשאנן ואין מהרזי, כאילו ואין גזירת שומד מרפת על ראשם לכן הורתה אסתר לגזור צומו שלושת ימים לילה ויום גם על בני העיר שושן, לקרוע שערי שמים ולעודד רחמים עליהם לביטול המזירה.

בביאור הדבר מדוע בני שושן לא נחרדו כל כך מן המזירה יש לומר כמה טעמים קודם כל, כן הוא המציאות שהרחוקים מתבטלים הרבה יותר מן הקרובים כפי שאנו רואים בעת אשר יעבור מקרה רעה בארצנו הקדושה רח"ל נחרדים בני חוץ לארץ הרבה יותר מדדי ארץ הקודש הקרובים אל החלל, הם מדירים את רגליהם ונמנעים להגיע הנה ואף דוחקים בבני משפחתם הנמצאים כאן שימרחו לשוב, וכדרך שכתב המלבי"ם בספר איוב (כ"ג, י"א) ולא לבד השומע מרחוק שלפעמים יגום השומע יותר ממה שהוא באמת, אולם בני ארץ ישראל נופא יושבים די במנוחה ואינם חוששים כל כך כמותם.

כן גם יש לומר על פי מה שכתב האלשיך הק' בפירושו על המגילה (ה' ט"ז) שבני העיר שושן לא נבהלו כל כך מן המזירה, כי אמרו אחות לנו בבית המלך, וסמכו על אסתר המלכה שלא תוכל לראות ברעה אשר ימצא את עמה וכבר תמצא מסילות בלב המלך לבטל את רוע המזירה.

ועוד דבר פלא כתב המהרש"א בחידושי אגדות (מגילה י"א) שבעיר שושן ידעו שיש מרת שמד על אחד העמים ולא ידעו איהו עם שהרי חסן אמר (ה' ט"ז) ישנו עם אחד מפורד ומפורד בין העמים ולא גלה בלשונו לאיזה עם המסוכן, לכן כתוב בכלליות (ה' ט"ז) והעיר שושן נבוכה, כי המבוכה התחלקה בין העמים בשוה ולא דוקא בני ישראל.

אולם לא כן בשאר מדינות המלך שם היה אבל גדול ליהודים וצומו ובכי ומספד (ה' ט"ז) כי הם כבר ידעו שגזירת השמד מרחפת עליהם בלבד ולא על שום אומה אחרת, כפי שנכתב בפירוש בספרים הנשלחים בידי הריצים אל כל המדינות להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים (ה' ט"ז) ולכן אמרה אסתר (ה' ט"ז) לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי, כי עד עתה לא צומו ולא התענו בני העיר שושן.

אל תאכלו ואל תשתו

– לתקן האכילה בסעודת אחשוורוש

ובדרך אחר יש לפרש על פי מאמר אסתר (ה' ט"ז) וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלושת ימים, ויש להבין למה הוסיפה לומר אל תאכלו ואל תשתו, דלאחר שכבר אמרה צומו עלי ידעינן ממילא שאין לאכול ואין לשתות באלו הימים.

אלא אמרו במדרש (סדרש תהלים כ"ב) שאסתר התכוונה לרמוז להם על מה ולמה חרי האף הגדול הזה, ולכן אמרה צומו עלי – ואל תאכלו ואל תשתו, כלומר, צומו עלי על שאכלתם ושתייתם מאותה סעודה של אחשוורוש, והגזום הזה היה בדווקא לבני העיר

שושן, כיון שהם נהנו מסעודתו של אחשוורוש ובשלהם נגזרה הגזירה (מגילה י"ב). אסתר רבה ג' י"ג) והתיקון לאכילה איסור זו היה על ידי צומו ידעו של שלושת ימים לילה ויום, זאת מלבד הצומו ובכי ומספד שהיה בכל מקום אשר דבר המלך ודחו מגיע.

והוא במפרשים שלכן תבעה אסתר צומו של שלושת ימים לילה ויום, כיון שהוא כולל בתוכו את כל משך זמן האכילה במשחה של אחשוורוש, שהרי המשחה היה שבעת ימים ומסתבר לומר שאכלו רק בימים ולא בלילות, דהיינו שבעה מעת לעת, ושלושת ימים לילה ויום כוללים בתוכם ששה מעת לעת, הוסף עליהם מקצת תענית שנמשך אל חוץ ליל רביעי (וקייסאן לן שסקצת היום ככולו), הרי לך תענית של ז' מעת לעת כנגד ז' מעת לעת שאכלו בסעודתו של אחשוורוש (כן פרש רבי אליעזר איליקו מתלמידי מרן זק"ל בספר פירושו על המגילה – ד' ט"ז).

ועוד ביארו במדרש (סדרש תהלים כ"ב וראה גם בראשית רבה ג' א') למה דווקא שלושת ימים לפי שאר הקב"ה מניח את הצדיקים בצרה יותר משלשה ימים, ועוד המדרש מביא לזה ראיית מכמה זמנים צדיקים שרושעים הקב"ה ביום השלישי לצרותם, כגון יונה הנביא שפנל ממיני הדג לאחר שלושת ימים וכן הנביא הושע אומר (הושע ג' ב') יחינו מ'מים ביום השלישי יקימנו ונחיה, וגם אסתר המלכה זכתה לישועה ידדיקא ביום השלישי של התענית, כדכתיב (נ"א) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות.

ולכן אמרה אסתר למנצח על אילת השחר (כ"ב א') כי הביאה את השחר מתוך החושך, שהיום השלישי של התענית קשה מכולם והוסיפה להתפלל א-לי א-לי למה עזבתני, ביום הראשון אמרה א-א-א, ביום השני גם אמרה א-א-א, וביום שלישי צעקה בקול גדול ואמרה – למה עזבתני, ואכן באותו היום נענתה כדכתיב (נ"א) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות.

המבקש רחמים על חבירו והוא צריך לאותו דבר

בעוד אנפין יש לומר, שאסתר התכוונה במאמרה וצומו עלי לבקש ממלך ישראל שיצומו עליה בשעה שהיא נכנסת אל המלך, ולא יכוננו בתפלתם עבור הצרה שלהם עצמם וכנגד זה גם היא לעומתם לא התפלל על עצמה אלא דייקא בעבורם, כמו שאמרה לאחר מכן גם אני ונעוהתי אצומו כן, כלומר, ישראל יתפללו ויצומו בעד אסתר ואסתר בעד ישראל, דכך קרובה תפלת כל אחד להיענות ביתר שאת, שהרי אמרו חז"ל במסכת בבא קמא (נ"ב ב') כל המבקש רחמים על חבירו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחילה, כן פירשו האלשיך הק' (אסתר ד' ט"ז) והמהר"ל מפראג (אור הש"ע ע"פ ק"ט).

על פי זה דייק המהר"ם שיף (חידושי תוספים סוף ססכת חילין) בלשונה הזהב של אסתר שאמרה במשחה השני (ה' ט"ז) אם על המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתך, ולכאורה היתה צריכה לומר תנתן לי נפשי ולמה אמרה תנתן, אלא אסתר ידעה שכל המתפלל על חבירו הוא נענה תחילה, ולכן ביקשה מן המלך לחוס על בני ישראל וממילא תיושע גם היא וזהו תינתן לי נפשי בשאלתי, הכינע, על ידי ועמי בבקשתך.

והאמת הוא שכן הוא דרכם של הצדיקים שאפילו בשעה שהם עצמם צריכים לאותו דבר יקדימו להתפלל ולפעול קודם בעד חבריהם, וכן נהגו תמיד מרדכי ואסתר, כפי שאנו נוכחים לראות בפרשה של בתן ותרש, שעמדו להטיל סם המות בכוסו של אחשוורוש ומרדכי גילה את מיימתם והנה, בדרך הטבע מתאוה כל אחד לגלות ובעצמו למלך על המזימה השפילה, כי ידעו שהמלך יכיר לו טובה ועל כך כל הימים ואף יתן לו שכרו משלם בנפש חפצה ובורח נדיבה.

אך לא כן נהג מרדכי הצדיק, על אף שמתוקף תפקידו הרם נזקק תמיד למצוא חן בעיני המלך לצורך ענייניו השונים בכל זאת מסר לאסתר המלכה את הידיעה החשובה הזאת, שהיא תגלה למלך על המזימה השפילה, כי מרדכי ידע שגם היא צריכה למצוא חן בעיני המלך, ורצה מרדכי שהמלך יהיה לה אסיר תודה כל הימים ויהיה מחויב להתרצות לבקשותיה כאשר תרצה לפעול אצלו איהו דבר.

כן גם אסתר המלכה לעומתו נהגה באותו מידה של מתפלל על חבירו תחילה הגם שהוא צריך לאותו דבר, וכאשר גילתה למלך את דבר המזימה לא דיברה אליו בשם עצמה, אלא (כ"ב ב') ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי, כי רצתה שהמלך יהיה מחויב הכרת העוב למרדכי. בזכות זה זכו לבסוף גם שניהם שהתקיים בהם ההמשך של הוא נענה תחילה, שלאחר מכן הגדיל המלך גם את מרדכי וגם את אסתר, ושיניהם ניצלו ממות לחיים וגידל המלך את שמש ואת כבודם (כן ביאר האלשיך הק' בפירושו על המגילה כ"ב ב').

סגת הכותב "ליהודים" סתמא ולא חילק לפרש איזה יהודים אלא נכללו בפסוק זה כל היהודים כולם ללא שום יוצא מן הכלל. אף אותם שבמדרגה הנמוכה והשפלה ביותר, אם רק שם "יהודי" עליו הרי שזכה לשמחה וששון. וישראל אף על פי שחטא ישראל הוא (ספר דברים טו) באיזה שפל המצב שלא יהיה תמיד נשאר בו שם "יהודי", ולכולם ממש היתה אורה ושמחה וששון.

ליהודים היתה אורה ושמחה

ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר (אסתר טו טז)

בצר לו פנה אל הרבנית הצדקנית וביקש ממנה לשאול את הרב אודותיו. אך הרב הסתיר את טעמו, ולא גילה לאיש טעמו ונימוקו מדוע מסרב בעזו מלקנות מים אצל שוואב המים המקומי.

צערך, והיה בוכה בפניהם שאינו יודע מדוע דוחה אותו הרב. אף כשניסתה אשתו של שוואב המים לדבר על כך עם הרבנית ושחה בפניה שבעלה כאוב מאוד מכך שאיננו זוכה לשמש את הרב הצדיק לא הועיל הדבר, הרב נשאר בסירובו העלום ולא פירש את טעמו לאיש.

הדבר היה לפלא גדול בין אנשי ירושלים מדוע מדיר הרב את שוואב המים הוותיק, ומה עוול מצא בו?

שנה אחת בפרוס חג הפורים הקדוש ברובע היהודי שבעיר העתיקה הגיע לירושלים אחד מגדולי האדמור"ם שבפולין של מעלה. לקראת הגיעו לארץ הקודש שמחה ירושלים וצהלה, יש יהודי פורים ערך הרבי האורה "מיש" ענק לכבודו של האי יומא עירלא, בהשתתפות רבים וטובים מבני העיר שעלו לשמוח יהודי בשמחת היום.

ובירושלים כמו בירושלים פורים זה פורים! והשמחה הרקיעה שחקים! גם מקומו של 'שוואב המים' השמח והעליל לא נפקד כמוכן מן הטיש המיוזח, וכאשר עבר בין שאר המשתתפים לפני הצדיק וקיבל ממנו צלוחית עם 'דוטל יין' למשתה היום נענה בשמחה ואמר לפני הרב, הנה יום שמחה גדולה הוא אצלך, כי היום מלא לי שבעים שנה מיום הברית מילה שלי!

כששמע הצדיק את דבריו, וראה את שמחתו וצהלתו הגדולה של היהודי, עצר את כל האנשים הממתנים בתור אל היין, קם ממקומו והכריז: ברוך, הנה לפנינו שמחה רבה וטובה, יש כאן יהודי שזוכה בעיצומו של יום הפורים לחגוג שבעים שנה ליום הברית המילה שלו!

והרי בדיוק על כך דרשו רבותנו ז"ל ביום הפורים דגן (מכילתא פ"ק טז): "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר, 'ששון' זו מילה וכן הוא אומר (החלים ק"ט, קכ"ב) שש אנכי על אמרתך". - ואם כן הרי לפנינו יהודי של 'אורה ושמחה וששון ויקר', כנגד גזירתו של המן הרשע! [עין רש"י שם על אה"ד]. - מן הראוי אפוא לשמח ולשמוח עם היהודי ויקר דגן שזוכה לחגוג שבעים שנה לברית המילה!

תיכף לתלמידי חכמים ברכת הצדיק קיים את דברו הלכה למעשה ומזג אל תוך כוסו של האיש יין טוב במידה גדושה... וכמוכן החלה שם שמחה גדולה ויתרה עם 'שוואב המים' העליל, כולם ניגשו אל היהודי לאחל לו ברכת 'מזל טוב' נאמנה, וביחד עם הברכה שתו גם 'לחיים' לשמחת היום!

השמחה גאתה ונתרבתה, וכדרכם של יהודים בשמחת פורים הבערה ללהב 'יצאה' ועד מהרה יצאו כולם יהודי בריקים סוחפים ושוואב המים' דגן שהפך לכבודו של יום 'לשוואב היין'... נעשה שיכור גמור בשמחתו הגדולה, והיה שרוי בג'ולופין' כשאינו פוסק מלשמוח ולשמח את עם בני ישראל.

לפתע עצר הרב את הרבנית וביקש מן הכליזמרים לעצור את התזמורת, ופנה אל 'בעל השמחה' דגן בבקשה, אולי יאמר נא כבודו כמה מילים לכבוד שמחת פורים!

האיש נענה בשמחה הוא פתח את פיו בחכמה והחל לשזור דברי תורה מופלאים מתוקים מדבש ונפת צופים בגאונות עצומה! - כנראה מחמת שכתרו 'שכח' להסתיר את עצמו... ומשנכנס 'יין' (ניסטרואי שבעים) 'יצא סוד' (ניסטרואי שבעים)... פתאום נודע ונתוודע לאנשי ירושלים שלפניהם גאון ותלמיד חכם עצום: בקי מופלא בכל חדי תורה, כאשר שעה ארוכה היה מקשר בין 'ברית מילה' לחג הפורים בפשט רמז דרוש סוד, ומביא סמוכין לדבריו מכל מקצועות התורה נגלה ונסתר כאחד!

באותו חג הפורים נענו אנשי ירושלים ואמרו, הנה עתה נודע הסוד מדוע לא הפך רבינו המהר"ל דיסקין ליהנות משירותיו של 'שוואב המים', שכן עתה נתגלה שהוא תלמיד חכם עצום ולא הפך הצדיק להשתמש בתלמיד חכם!

ומאותו חג הפורים היו אנשי ירושלים נוהדים מאוד בכבודו של הוואסער טריינגער' ובכבוד תורתו...

בדרך צחות היו אומרים על פי מ"ש רז"ל בריש מסכת תענית (ה) "הוי כל צמא לכו למים (שע"ה נה א). למה נמשלו דברי תורה למים לומר לך, מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום נמוך, אף דברי תורה אין מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה!"

לא בכדי, הסבירו חכמי ירושלים בחר לו אותו תלמיד חכם וצדיק את מקצוע 'שאיבת המים', שכן בכך רוצה לקיים את תורתו בהילוכו ממקום גבוה למקום נמוך להשפיל את עצמו בענוותנותו, ובכך זכה לצקת מים רבים אין מים אלא תורה בשפע רב.

כאלה ושכיוצא בהם היו שוואבי המים הפשוטים של ירושלים... ומה נאמר ומה נדבר על הרבנים והגאונים

סיפורי השגחה פריטי שגשגהו לפערכת ע"י הקוראים

ונתן לך רחמים

במסגרת התנדבותי באחד מארגוני החסד הגדולים. אני מסיע חולים לבית החולים או אוסף אותם הביתה, כאשר על פי רוב זה על הדרך שלי או לא סטייה גדולה מדי מהדרך, וכן איסוף והעברת אוכל ותרופות ועוד חסדים מגוונים.

באחת הפעמים העלו בקבוצה שיש צורך להסיע חולה מאזור ירושלים לתל השומר, מאחר והייתה לי פגישה בבני ברק הצעתי את עזרתי עד לבני ברק... מאחר ולא היה מישהו אחר פנוי, הצטרף אלי הבחור החולה לבני ברק ומשם יסתדר כבר להגיע לתל השומר. באמצע הדרך נדלקה נורת אוזרה שחום המנוע עלה מעבר למותר. עצרתי בצד

וחשבתי שאני חולם, מאחר ומדובר ברכב חדש שלא אמור להיות בו תקלות מעין אלו. התקשרתי לחברה לשאול אם זה אמיתי או תקלה במנוע? הם השיבו לי שאסור לי להזיז את הרכב אפילו לא מעט מאחר והמנוע ייחרס אם אמשיך בניסיעה. במקביל אמרו לי שהם שולחים לי גרר לגרור את הרכב. רק דבר אחד הפריע לי וזה הבחור שאמור להגיע לבית החולים...

בעודי עומד בשול הדרך עצר לידי ג'יפ הדור ושאל אם הוא יכול לעזור במשהו. השבתי לו שהעזרה היחידה שאנו זקוקים לה, היא הסעת הבחור החולה לתל השומר שלא יפסיד את הטיפול הרפואי שלו...

בעל הג'יפ הגיב בתדהמה כאשר אמר: "אני לא מאמין, אני בדיוק בדרך לתל השומר!!!!"

הוא לקח את הבחור ואני נשארתי להמתין עוד כמה שעות.

איני נכנס לחשבונות שמים, אבל בתוך ליבי אני בטוח שאם הייתי לוקח את הבחור לתל השומר ומאחר בחצי שעה את הפגישה החשובה, הרכב לא היה מתחמם!!!

לפעמים אני חושב שאני עושה חסד, אבל כאן ראיתי שהקב"ה עושה עמי חסד שמזכה אותי לעשות חסד עם השני ומציל אותי מתקלות שונות ומשונות, כמו שכתוב בספרים הקדושים על הפסוק: "ונתן לך רחמים ורחמך" שהקב"ה נותן לך בלב רחמים על השני כדי לרחם עליך ולהציל מצרה...

בעל המעשה:ב.ק.

הפענוח לזכות את הרבים בספור של השגחה פריטי פוזנן לשלוח אל ר' שפחה סטואלס 0526517922 :0933 או ל: o.y.wines@gmail.com

אוצר כלום חשוה לכל נפש
על כל פרישה ופרישה
סותר לליוני טיב הקהילה
דיוצא כל שבעי בס"ד

טלשיה ספרים נפתחים טיב הקהילה

טיבי אוצרו של
הח"י רבי נסליאל
זכרון רבינוביץ שלישי

להשיג בחנויות הספרים המובחרות

הפצה ראשית מרכז הספרים בהנהלת הרב יצחק פרידמן 02-6194114

סיפר הגר"ח מוהר"ר יואל אשכנזי זצ"ל טיב מעשה אחד, ששמע וקיבל מפי ידיו ורעו סוחר גדול מארץ אונגאריה, ובראיה את זאת העובדה בעצמו. ובכל פעם שהיה ר' יואל מספר את טיב זה המעשה זלגו עיניו דמעות ואמר שאלמלא שהיך את אותו סוחר כאיש ישר ונאמן, שהיה רעהו וידידו מקרוב לא היה יכול להאמין שבדורנו אנן, דור עני, יתמי דיתמי, יתכן כזאת!

וכה דבר טיב אותה עובדה נוראה.

הסוחר המדובר היה איש ירא וחרד שהתגורר בבודפשט עיר הבירה של הונגריה הוא עסק במסחר חובק מדינות תבל, ולצדו מסחרו היה נוסע מדי שנה בשנה לטרמניה אל העיר דנציג המפורסמת שם היה עליו לשהות תקופה ארוכה בסידור כל ענייני מסחרו, ומשלוחם אל המדינות השונות על הצד היותר טוב.

כך היה רגיל הסוחר ההונגרי הנכבד להגיע בכל שנה לדנציג לתקופה די ארוכה, ומעסק זה היה עיקר פרנסתו לכל ימות השנה כולה.

בעיר דנציג התאכסן הסוחר דגן בקביעות בביתו של עשיר אחד מיהודי המקום שהחזיק בירושתו הגדולה והמפוארת גם 'חדרי אירוח' נאים כדי לקיים בהם מצות 'הכנסת אורחים'. היה זה יהודי גרמני מקורי, ואידישער הי'ו! קה' מקהילות היקים שבארץ אשכנז. ואף הוא שמח תמיד על הכות שגפלה בחלקו לארח בביתו הגדול את הסוחר החשוב שהיה יהודי נכבד בעיניו מהונגריה הרחוקה.

המארח בעל הבית הדנציגאי דגן היה יהודי 'קה' מושלם כידוע שהיו בקהילות היקים שבטרמניה הרבה אנשים ידאי שמים מופלגים, שבקפדתם הגדולה והישרה כבדו בכל דבר קטן וגדול, זכו שנשארו מהם דורות שלמים טובים וישרים, ידאי שמים ותלמידי חכמים גדולים.

הסוחר ההונגרי נהנה מאוד מישרותו ותמימותו של בעל הבית העשיר הדנציגאי, שהיה ירא שמים מופלג, תפילותיו היו בכונה גדולה, ומתפלל לאט לאט כמונה מעות כל ברכה שיצאה מפיו היתה נאמרת ביראה מיוחדת ובכבוד ראש, וכמוכן בניקוד ובמבטא המדויק ביותר על פי המסורת הקדושה... הוא היה קובע עתים טובים לתורה, וכמה שעות בכל יום היה יושב בעסק התורה בבית מדרשם של היקים בדנציג, ובשאר השעות היה עוסק במסחרו בשוק הגדול והמפורסם של דנציג.

לפרנסתו ניהל העשיר בשוק דנציג חנות תכשיטים גדולה ויוקרתית מאוד, אותה ירש מאביו שפיתח וביסס את העסק רבות בשנים. עסק התכשיטנות היה מן העסקים הטובים ביותר שהניב רווחים רבים, ובפרט בחנותו המיוחדת של היהודי דגן במרכז השוק שיצאו לה מוניטין רבים בין כל סוחריה התכשיטים בעיקר בזכות ישרו וניקיון כפיו של הסוחר, שהיה נושא חן ושכל טוב בעיני הבריות, ולכן היתה חנותו הומה תידי לקוחות רבים.

אולם מספר היהודי ההונגרי, דבר אחד בחנותו של היהודי בדנציג הפליא אותו עד מאוד!

הנה מטבע הדברים בחנות תכשיטים טובה ויקרה, ובפרט ברמה המיוחדת והנעלה של אנשי האצולה הגבוהה, נכנסות נשים רבות לרכישת תכשיטים יוקרתיים. כמוכן לא כל הגשים שונכנסו למדוד לעצמן תכשיטים שונים בחנות הגדולה שבשוק של

דנציג היו צנועות וחסודות... ואף על פי כן היהודי היקה הדנציגאי שהיראת שמים שלו היתה לשם דבר, היה עומד בחנותו ומשמש ומוכר תכשיטים לרוב, ומתעסק עמוך בעסק התכשיטים הללו, לבדוק ולייעץ מה יפה ומה נאה וכיוצא בדבר.

היתה זו תופעה מופלאה שאין לה לכאורה שום הסבר, כיצד יכול אדם ירא שמים כל כך לעמוד מדי יום בחנות שכזו, ולהתעסק בעסק כזה, בלא שייכשל במכשול הנורא של מצות "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם".

פעמים רבות מספר האיש האורח מהונגריה למוהר"ר יואל אשכנזי, ניסיתי לשאול את ידידי העשיר בעל החנות בעצמו לפרש דבר, כיצד זה לא מפריעה לו עבודת העסק הזו עם תכשיטי הנשים. – אך הוא התחמק ממני וענה תשובות קצרות שכך מקובל בידו מבית אביו, ואין לו אלא מה שמוחזק בידו מבית אבא, אבל הסבר טוב לא קיבלתי ממנו, כיצד ניתן לעמוד בניסיון קשה כזה. – גם כשניסיתי לחקור אצל מכריו ובני משפחתו הקרובים מקהילת היקים של דנציג, כיצד יתכן שיהודי העובד בעבודה שכזו נשאר ירא שמים מופלג, ואינו נכשל אף לא בקלה שבקלות. – לא ידעו החברים להסביר פשר הדבר, רק זאת העידו כולם ואמרו פה אחד, שהמציאות מוכיחה שאין היהודי נכשל בכלום, ועל אף עבודתו שבמרכז השוק של דנציג, הוא עומד מזה שנים רבות ביראתו הטהורה והצרופה, והיה הדבר בעיני לחידה סתומה.

שנה אחת מספר האיש, היתה תקופת שהותו בדנציג בחודשים האחרונים של החורף, ונאלצתי באותה שנה לחוג את חג הפורים בביתו של המארח העשיר היקר והנכבד שבדנציג.

סעודת המשתה הגדול של יום הפורים הקדוש התנהלה בארמנו המפואר של הנגיד כיד המלך, כראוי וכיאות לאחד מעשירי דנציג, מנות פאר הוכנו והוגשו לכל המשתתפים בשפע רב וכמוכן אף יין לרוב נשפך אל כוסות הקריסטל הגדולות... לבל יחסר המוג.

והנה לאחר ששהה בעל הבית כמה כוסות יין טוב ומשובות וכטוב ליבו ביקן חשבתו לעצמי הנה זו העת הטובה לשאול ממנו את ענייניו, שכן כלל הוא בדידו (ערויבין סה) 'כנסן יין יצא סוד'...

ואכן באמצע הסעודה הגדולה כראותי שהאיש שחה כהונן לקיים מצות דת היום ולבנו הגדול נפתח כאלם הצעתי לפניו את אותה שאלה המנקרת במוחי מזה עידן, יאמר נא לי כבודך, אחת ולתמיד! שאלתי ממנו בחוקה, הלא תורה היא וללמוד אני צריך, כיצד ניתן לשמור את העניינים בעבודה שכזו עם חנות תכשיטים גדולה במרכז השוק של דנציג?

ואכן היין עשה את שלו, עיניו של היהודי הדייטש התמלאו דמעות לרוב, התרגשותו היתה עצומה בעת שהואיל לגלות לפני את סודו הגדול.

תדע נאמנת, אמר האיש, שבכל לילה ולילה בעת שאני קורא בקריאת שמע שעל המיטה את הפסוק (תהלים לא ה) "בְּיָדְךָ אִפְקִיד רוּחִי, פְּדִית אוֹתִי ה' אֱלֹהֵי אֲמֹתַי", הנני בוכה ומתחנן בשפיכת לב כמים לפני קונן, ומבקש מלפניו: ריבונו של עולם, באם ידוע לפניך שעתיד אני להיכשל למחר באיסור ז'לא תתורו, אנא אל תחזיר בי את נשמתו למחר, בשום פנים ואופן!

בכך יודע אני בבירור, שאם כן חזרה אלי נשמתו, והנני קם בבוקר ומתעורר בריא ושלם סימן הוא בידי שנוכח היום לפני לעמוד היטב על המשמר שלא להיכשל באותו עיון נורא.

כך מדי יום ביומו, ומדי ערב שופך אני את שיחי לפני קונן, בתפילות ותחנונות מקרב לב ונפש, לשימור את נשמתו מן העיון והחטא. – מארח

שירשתי את העסק, מביא אבא ומוכרה ועומד אני להמשיך את ניהולו והחזקתו, כדי לכלכל ולפרנס את כל בני המשפחה הרוממה. וברוך הוא וברוך שמו שתפילתי נשמעת לפניו יתברך ומתקבלת ברצון, וכך הנני עומד שמור ומשומר מכל דבר הרהור חטא ועבירה ועוון, ובעת היותי בחנות הגדולה אין לי שום קשר וענין כי אם בעניינים הנצרכים לבית העסק בלבד, והכל מתנהל כדת של תורה בישרות ובנאמנות לאורך ימים ושנים.

לא יאומן כי יוספר!

פתח השולחן ערוך (אורח חיים סי' ה'טא סא) את הלכות הפסח בזה"ל: "שואלין בהלכות פסח קודם לפסח שלשים יום".

נמצינו עומדים ביום הפורים דגן בחובה מחודשת זו, שבהאי יומא מתחילים שלוש יום לפני הפסח, ויש להתחיל ללמוד את הלכות הפסח.

מידה זו ראינו אצל כבוד אאמ"ד זצוק"ל בעל "מעדני השולחן", שכידוע היה איש הלכה מושלם והיה מקפיד מאוד לקיים כל דין והלכה בדקדוק רב. – ולפיכך מדי שנה בשנה בהגיע חג הפורים היה סוגר את כל ספריו הרבים עזב את עיסוקיו הרבים במקצועות השונות של חיבור ספרי 'מעדני השולחן', והחל לעסוק בהלכות הפסח.

יחודשים רבים שנתחדשו אצלו בהלכות הפסח היו מהלימוד של שלוש יום הללו, והיה מעורר על כך תידי את התלמידי החכמים שפפורים ועד פסח יש לעסוק בהלכות הפסח!

נשים צדקניות נוהגות בשלושים יום הללו לעסוק בעבודות הנקיון של הבית לקראת הפסח, כי אכן צריכות הן להתעסק בניקיון החיצוני שמסביב, אך הבעל צריך להכין עצמו בעיקר בפנימיות בהכנת הלב והנפש לקראת החג הגדול הבא עלינו לטובה. וכד"א (ויספה לא סא) "נקבה תסובב גבר", כי היא מקיפה מבחוץ, והאיש עיקר עבודתו מבפנים.

לפיכך עלינו לאזור מתנינו בעת, להתחיל מחג הפורים להכין את עצמנו לקראת חג הפסח, הן בלימוד ההלכות שלוש יום כדון, והן בתשובה וביעור החמץ הפנימי מן הלב. ומחוברים הם יחדיו פורים ופסח להביא את שמחתם של ישראל, כמו שכתב רש"י ז"ל (תענית כ"ט): "משנכנס אדר מרבין בשמחה – ימי נסים היו לישראל, פורים ופסח" ע"כ.

ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצ"ב

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

לע"נ מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה. רבי ישראל יצחק נלביע יחנסלו תנצבה.

לע"נ מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.

לע"נ הרב יחיאל מאיר ז"ל בן הרב אברהם עקשטיין ז"ל נלביע י"ב טבת תשס"ח תנצבה.

לע"נ רבי שבתי זצ"ל בן הגה"ק רבי נסליאל הכהן זצ"ל נלביע ח' שבט תשל"ז תנצבה.

לע"נ מרת הינדל בת משה ורסיהו ובלומה

לע"נ יעקב צינן בן ישראל

י"ו ל' ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173